

har været rejst Tvivl om, hvorvidt det var rigtigt at medtage ogsaa de Tjenestemænd og Funktionærer, som bor i en Kommune, men har deres Indtægter og Virksomhed i en anden Kommune, og om, hvorvidt Bestyrelsesmedlemmer eller Repræsentanter i Aktieselskaber o. s. v., som har en vis Indtægt fra Virksomheder, der ligger i en Kommune, hvor de ikke selv har Ophold, skulde inddrages under den mellemkommunale Beskatning. Jeg kunde fristes til at sige, at det, der er blevet Resultatet af Vedtagelsen i Landstinget, hverken er det ene eller det andet i saa Henseende. Man har ikke fastholdt det i 1903 vedtagne, at det skal være en ren Erhvervs-skat, alene knyttet til en Erhvervs-virksomhed, men man har heller ikke taget, synes jeg, Konsekvensen af at udvide Kredsen. Man har gjort et Skel mellem, om de Personer, som er knyttede til saadanne Virksomheder, er knyttede dertil som lønnede Funktionærer eller Tjenestemænd, eller om de er knyttede dertil som Bestyrelsesmedlemmer eller Repræsentanter. Man har taget det Hensyn til Opholdskommunen, at hvis det er Funktionærer eller Tjenestemænd i saadanne Virksomheder, Kreditforeninger, Aktieselskaber, eller hvad det maatte være, skal en Del af deres Lønning ikke tages med i Betragtning. Hvis deres Lønning ikke overstiger noget vist, skal Opholdskommunen have Lov til at beskatte den helt ud. Hvis Lønningen overstiger et bestemt Beløb, skal Erhvervs-kommunen have Ret til at tage en vis Del af Skatten af den overskydende Del. Man har gjort et Skel og sagt, at det gælder kun for dem, der er fast ansatte Funktionærer og Tjenestemænd, men Bestyrelsesmedlemmer og Repræsentanter o. s. v., som maaske — og vel som Regel — har meget større Indtægter, skal ikke høre med til den Kreds, der inddrages under denne Beskatning.

Jeg har ikke kunnet se, at man med virkelig Grund kan drage dette Skel, og det vil forstaaes af hele min Stilling til Sagen, at jeg holder paa, at det er rigtigst, naar man i det hele anerkender, at denne nye Kreds skal tages med, at man da tager alle med. Jeg kan erkende Berettigelsen af, at man af Hensyn til Opholdskommunen lader et vist Beløb være frit ikke alene i den Forstand, at de paagældende ikke tages med, hvis deres Lønning er under et vist Minimum, men ogsaa saaledes, at der fradrages et vist Beløb i Indtægten. Det er vel nok rigtigst overfor Opholdskommunen, og jeg

har i hvert Fald ikke noget at indvende imod det. Det stemmer, som sagt, med, hvad dette høje Ting i sin Tid vedtog. Om man skal blive staaende ved de 2,500 Kr., der den Gang var sat som Grænse, eller, som det her er foreslaaet, gaa op til 3,500 Kr., er af den Slags Ting, der kan forhandles om, og jeg mener, at der er en hel Del, der taler til Fordel for at forhøje Beløbet, d. v. s., at man stiller sig mere velvilligt overfor Opholdskommunen ogsaa under Hensyn til, at det er en midlertidig Lov, der væsentlig er tænkt som en Krigslov, og at det netop under Krigssituationen for Opholdskommunen kan være baade ønskeligt og berettiget, at den faar et større Skattebeløb af saadanne Personer, der har deres Lønning fra en anden Kommune. Jeg skal altsaa ikke have det mindste at indvende imod, at de 2,500 Kr. forhøjes til 3,500 Kr. Hvor vidt der er Grund til at gøre den Forskel med Hensyn til København og Frederiksberg, som Landstinget har gjort, kan jeg ikke have en virkelig færdig Mening om, da jeg ikke er tilstrækkelig inde i dette Spørgsmaal. Det kan være, at baade Indtægtsforholdene og Levofod, Husleje o. s. v. i København og paa Frederiksberg er saa meget højere end i det øvrige Land, at de Summer, der passer for det øvrige Land, ikke passer for København og Frederiksberg, men det kan dog her ikke dreje sig om noget stort. Om jeg end ikke ser, at der er en virkelig reel Begrundelse for den Forskel, Landstinget har gjort, skal jeg være villig til at høre, hvad der kan siges til Fordel for det i Landstinget vedtagne, og lade mig overbevise, hvis der kan anføres tilstrækkelig gode Grunde i saa Henseende.

Det vil af disse Udtalelser, som jeg har fremsat, ikke alene paa egne, men ogsaa paa mit Partis Vegne, forstaaes, at vi gerne vil være med til — ogsaa ved en midlertidig Lov — at bøde paa de Vanskeligheder, der er opstaaet ved, at Reglerne for den mellemkommunale Beskatning under Krigstiden har vist sig at være endnu mere utilfredsstillende, end de var før. Vi er tillige enige i, at naar man nu gaar til en saadan midlertidig Lov, bør man tage Skridtet fuldt ud og tage alle med. Jeg skulde mene, at de, der her er betænkelige, har haft lettere ved at gaa med til denne Udvidelse af Kredsen af dem, der skal inddrages under den mellemkommunale Beskatning, naar der er Tale om en Lov, der falder bort om 2 Aar, hvis man ikke enes om noget nyt, end naar der er Tale om en almindelig